

Punainen Lippu

Suomen Kommunistisen Puolueen Kotimaisen Keskuskomitean julkaisema

N:o 12.

1:n vuosikerta.

1920.

VÄKIRYNNÄKKÖ RAUHAN PUOLESTA!

Työläiset! — Sotilaat! — Työtä-
tekevät talonpojat!

Taas heiluu päämme päällä sodan verinen miekka. Viedäänkö meidät Punaista Venäjää vastaan? Seuraako nyt Puolan jälkeen Suomen vuoro?

Porvarit varustautuvat sotaan. Mannerheimiläiset ovat kiivaassa touhussa kotona ja ulkomailla. Todelleen lahtariministeristö on ohjaksissa. Salaisia sopimuksia on tehty Puolan ja Suomen välillä. Suomi on vaan renkinä Ranskan ja Englannin imperialisteilla.

Olemmeko valmistuneet vastaanottamaan sitä hetkeä, kun meitä lahtariupseerit revolveri kädessä pakottavat hyökkäykseen omia veljämme, työläisiä, puna-armeijalaisia vastaan? Mistä me tiedämme, vaikka porvarilla olisi aikomus jo huomispäivänä panna sotilaittemme ja työläistemme veri vuotamaan.

Herrat olivat jo neuvottelujen tiellä. Porvarit olivat jo pakotetut neuvottelemaan bolsheviikkien kanssa. Viro teki jo rauhankin. Suomen lahtaritkin kävivät Rajajoella. Tämä kaikki on johtunut siitä, että Punainen Armeija kansainvälisen köyhälistön avulla tuhosi Koltshakin, Jude-nitshin, Millerin, Denikinin, Petljuran ja sargan muita pyöveleitä.

Mutta kapitalisteista ei ole uskottava mitään hyvää. Piru niillä on mielessä silloinkin kun ne rauhasta neuvottelevat. Kyllä ne rauhankin tekevät, mutta ainoastaan silloin kun niille pannaan puukko kurkulle.

Mutta missä ja milloin uusia keinoja ilmestyy, siellä ne luikertavat pois käsistä ja purevat kuin kyykkäärmeet.

Nyt hyökkää Puola ranskalaisten upseerien johdolla. Suomi teki aseleponeuvottelut mahdottomiksi mahdottomilla ehdoil-lansa. Saarto ja sotatila jatkuu. Sotahälytys on käynnissä.

Mikä nyt ajaa herroja uuteen hyökkäykseen? Se johtuu siitä, että Venäjän työläiset ja talonpojat, tuhottuaan vihollisensa, ryhtyvät yhtä ponttevasti rauhan työhön. Ne ovat tarmolla käyneet järjestämään taloudellista elämää. Pian nousee Venäjä työläisten voimalla ylös 6-vuotisen sodan hävityksistä. Nopeasti pannaan kuntoon liikenne, teollisuus ja maanviljelys. Pian nousee sosialistinen yhteiskunta kukoistukseen ja hyvinvointiin.

Mutta sellaisen innostavan esimerkin antamista länsimaitten työläisille eivät kapitalistit salli. Sillä se antaisi työläisille varmuutta ja tukea taistelussaan. Sen takia pitää nyt taloudellisesti nouseva Punainen Venäjä taas syöstä sotaan. Pommeja neuvostovallan työpajoihin ja tankkeja sen pelloille — kas siinä sivistyneitten valkoisten ihmisryöjien tunnussana.

Miksi Suomen herrat tekisivät vasta viimeksi rauhan? Suomen lahtarit sanovat tahtovansa tehdä rauhan kaikkein viimeksi. Mistä se johtuu? Siitä, että silloin pitäisi myös vähän hellittää nykyistä aseellista hirmuvalltaa. Ne pelkäävät hetkeksikään laskea kivääriä kädestänsä. Niiden rikokset ovat niin suuret.

14.

Tämä Suomen tasavalta on perustettu työläisten joukkohautojen päälle. Rikokset täällä löyhkää joka nurkasta. Täällä on työläiset kuin vangit. Lakkaamatta ovat ohranan kätyrit ja suojeluskuntalaiset kint-reillä. Ohranoita on tavattu tuijotukseksi puettuna työmailtakin. Vieläpä on sotaväen keskuuteen pistetty sotilaksi tai ratsumiehiksi puettuja ohranoita urkkimaan, mitä sotilaat ja rakuunat juttelevat. Suojeluskuntalaisista on suurin osa sellaisia, joita voidaan käyttää kotitarkastuksiin ja mihin konnanteleihin tahansa. Poliisit äkseeraa kiväärin kanssa ollakseen herrojen hätävarana. Ohranan luolat ja vankilat ovat täynnä rohkeimpia ja jaloimpia työläisiä, jotka ovat uskaltaneet nostaa kätensä ja korottaa äänensä lahtarivaltaa vastaan.

Siksi Suomen herrat pelkäävät rauhaa, että he eivät konnamaisuutensa takia uskalla luopua sodan ja terrorin verisestä miekasta.

Ensimmäinen voitto lahtareista. Työtätekevän kansan täytyy pakottaa lahtarit nopeaan rauhaan. Se on oleva köyhälistön ensimmäinen voitto lahtareista. Täytyy pakottaa ne luopumaan sodan ja terrorin verisestä miekasta. Ei mitään alueita Karjalasta lahtarivallan alle. — Ja täälläkin lahtarivallalta niskat nurin!

Toverit! Sotilaat! Työläiset! — Jos porvarit alkavat hyökkäyksen Neuvosto-Venäjälle — silloin suurlakko toimeen ja pistimet lahtareita vastaan!

Mutta sitä ei meillä ole oikeutta jäädä kädet ristissä odottamaan! Meidän velvollisutemme on jo nyt ryhtyä toimenpiteisiin — ja valloittaa rauha väkiryntäyksellä!

Meidän kansainvälinen velvollisuutemme. Kansainvälinen velvollisuutemme vallankumouksellisinä työläisinä on asettua proletarisen vallankumouksen rintamaan. Tässä avautuu meille ensimmäinen suuri tehtävä — pakottaa Suomi viipymättä rauhaan. Sen kautta me murramme Viron jälestä toisen renkaan siinä imperialistien hirmuisessa saartoketjussa,

millä ne ovat aikoneet hirttää proletarisen vallankumouksen.

Siten meidän ensimmäinen voittomme lahtareista tulee olemaan myös kansainväliseltä kannalta erinomaisen tärkeä.

Ymmärtäkäämme tämä, toverit, työläiset, ja sotilaat!

Rohkeasti eteenpäin! Ellemme nyt nouse, katsovat lahtarit, ettei meitä tarvitse pelätä. Ja silloin ne aloittavat hyökkäyksen — ja vievät meidät surmansuuhun syöksevät imperialismin veriseen kiinaan.

Se poliittinen puolue, joka ei nyt järjestä joukkoja taisteluun todellisen rauhan puolesta, on lahtarien ja imperialistien kätyri, vaikka se kantaisikin työväenpuolueen nimeä.

Se työväenjärjestö — ammatillinen, poliittinen tai nuorisjärjestö — joka ei nyt johda työväenjoukkoja sotaan vastaan, se pettää työväen edut.

Se työväenlehti ja työväenpuhujat, joka ei nyt kehota työläisiä ja sotilaita toimintaan, on pohjaltaan petturi.

Nykyinen sotahallitus kukistettava! Miten se käy päinsä? — Lakkojen ja joukkoliikkeiden avulla. Sellaisen kansanliikkeen avulla, joka tempaa laajat kansankerrokset mukaansa.

Emme me työläiset ole nytkään aseettomia — meillä on mahtava ase yksimielinen työstä kieltäytyminen.

Toisiakin tehokkaita aseita meillä on. Kieltäytymällä kaikista velvollisuuksista, joita kapitalistit ovat työläisten kannettavaksi säilyttäneet, voimme tehdä paljon. Ennenkaikkea täytyy kieltäytyä maksamasta minkäänlaisia veroja, sillä niiden avulla tuetaan lahtarien rikoksellista toimintaa.

Työläiset. Käyttäkää aseita!

Agiteeratkaa sen puolesta työpaikoilla, kokouksissa, kasarmeissa, kaikkialla! Jokainen imperialistisen sodan vastustaja, jokainen vallankumouksellinen proletari työmekossa tai sotilastakissa, viipymättä tämän rauhauliikkeen agitaattoriksi. Opastakaa työläisiä käyttämään kaikkia käytettävissä olevia aseita lahtarivallan murtamiseksi.

15
Tuottakaamme nyt lahtareille ensimmäinen tappio. Sitä lähempänä on niitten lopullinen kukistuminen.

Alas sotahallitus!

Kiireesti rauha Neuvosto-Venäjän kanssa.

Poliittiset vangit vankiloista ja ohranan luolista vapaaksi.

Eläköön työläisten ja sotilaitten neuvostovalta.

Suomalaisen Kommunistisen puolueen Kotimainen Keskuskomitea.

VALKOISEN TERRORIN VIIMEISIN ROISTONTYÖ.

Työläiset erosivat sosialipettureista ja perustivat itsenäisen sosialistisen puolueen. Perustavassa kongressissaan uusi puolue tahtoi asettua kansainvälisen köyhälistön vapauspyrkimysten kannalle. Se päätti yhtyä Kolmanteen Internationalaleen. Silloin kohosi lahtarien ja sosialipetturien pelko ja raivo huippuunsa. Sasu Punanen teki „S. Sissa“ kavalan ilmiannon kokousta vastaan. Lahtarit sanoivat olevansa sodassa Venäjän köyhälistöä vastaan ja puoluekongressin tahtovan liittyä „veltakunnan vihollisiin“. Ja niin tulivat „oikeusvaltion“ aseistetut kätyrit, hajottivat puoluekongressin, laahasivat johtomiehet ohranan luoliin sekä ryhtyivät törkeällä röyhkeydellä tyhjentämään Työväentaloa. Suunnattomat kansajoukot seurasivat kiihtyneellä vihalla poliisien ja ohranain richumista. Sitten paukivat lahtarit toimeen joukottain kotitarkastuksia ja parveilivat ympäri kaupunkia käsipommit sanomalehteen käärittynä kainalossaan. Suojeluskunta ei esiintynyt vaan pysyi reservinä.

Tässä maassa ei työväenluokalla ole poliittisia oikeuksia. Valkonen terrori riehuu yhä. Lahtarien ja noskelaisten liitto ei salli työväen itsenäistä poliittista toimintaa. Vankilat ja ohranan luolat ovat jo täynnä sekä vanhoja että uusia kapinallisia. Nyt laahataan sinne kommunistien jälestä vasemmistososialistitkin.

Ei tämä herrojen viimeisin roistontyö noskelaisten lukua lisää. Se vaan ajaa työläisiä selvän kommunismin kannalle.

Mitä tekevät nyt työläiset, kun taten törkeästi estettiin heidän ensimmäinen askeleensa itsenäisen poliittisen toiminnan tiellä? Tämä oli isku vasten työväen kasvoja. Jaakö vastaisku antamatta?

Ylös taisteluun työläiset poliittisten oikeuksien puolesta!

Alas lahtarit! Alas ohranat ja noskelaiset!

PETSAMON RETKEN LOPPU.

Suomen lahtarihallituksen määräyksestä lähetettiin v:n 1920 alussa retkikunta Petsamoon valtaamaan sitä lahtareille. Retkelle komennettiin Vaasaan sijoitetusta Kaartin jääkäripataljoonasta „vapaaehtoisina“ useampia osastoja miehiä. Samaten Kajaanin sissipataljoonasta Tampereelta lähetettiin osastottain miehiä, ja Lapin rajavartiopataljoonasta osastoryhmä miehiä. Suojeluskuntalahtareita oli mukana „varmana joukkona“. Myös Vaasasta läksivät päällikkönä m. m. vihatut jääkäriuntantti Koivisto ja Sippus.

Retkikunta meni ja miehiä kiroillen hoputtivat päälliköt miehiä tekemään pitkiä päivamatkoja. Kuitenkin kului jonkunlainen aika, kunnes lahtarit pääsivät Petsamoon, jonka valkoiset venäläiset lahtarit mielihyvällä jättivät suomalaisille, että siten suomalaiset lahtarit saisivat „tutkia“ Muurmanna rannikon köyhiä suomalaisia kalastajia ja poronajajia.

Kauvan ei kuitenkaan Petsamo, „Suomen Jäämeren satama“, pysynyt lahtarien kynissä. Venäläisten lahtarien rintama murrettiin. Muurmanskissa tapahtui vallankumous, ja suomalaisille lahtareille tuli olo Petsamessa kunnaksi, sillä osa Petsamon retkikunnan joukkoja halusi liittyä punaisiin, kun tieto tuli punalipun kohoamisesta Muurmanskiiin.

Nämä punaisiin kallistuvat joukot, etupäässä jääkäripataljoonalaisia ja Kajaanin sissejä, vietiin Salmijärvelle, jossa ne riisuttiin aseista ja jätettiin varmojen lahtarien vartioitaviksi sekä Suomeen lähetettäväksi. Petsamoon yritettiin saada lahtareita tilalle, kun suomalaiset vallankumoukselliset ja venäläiset punaiset joukot hyökkäsivät Petsamon kimppuun. Eivät lahtarit siinä mahtaneet mitään. Kuoleman kauhuissaan juoksivat ne pakkoon jättäen jälkeensä m. m. 15,000 tykin ammusta.

Salmijärvellä tapasivat hyökkäävät uudelleen lahtarit, jotka olivat kolmelta puolelta saarretut. Taistelu oli verinen lahtareille. Ylipäällikkö, jääkärimajuri Vallenius, tuskin pääsi karkuun ja Koivisto kaatui, mutta omien miestensä kuultua Vaivalla pääsi osa lahtareita läpi saarroksista ja sitten pötkivät yhtä kyytiä Suomen rajoille. Inariin asti kertoen, miten suomalaiset „punikit“ ja venäläiset punaiset tulevat „suurella voimalla“. Osa suomalaisia lahtareita pääsi myös Norjan puolelle, jossa ne riisuttiin aseistaan, maksettuaan en-

16.
sin kaatuneina ja haavoittuneina miehiä, kun ase kourassa hyökkäsivät norjalaisten rajavartiain kimppuun hengenhädässään.

Näin surkean lopun sai Petsamon retki. Lahtarit saivat selkäänsä suurimmaksi osaksi siksi, että ne joutuivat taistelemaan suomalaisia vallankumouksellisia vastaan sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Päälehyökkäsivät Muurmannilla olevat suomalaiset vallankumoukselliset joukot ja sisällä oli punaista aimesta armeijasta. Näin syntyi yhteistyö, jonka seurauksena oli, että Lahtari-Suomi menetti „jaatymättömän sataman“ ja että vallankumoukselliset osoittivat sammumattoman vihansa lahtareihin. Samalla ilmeni, että vain punaisen työväenluokka voi Suomelle Petsamon hankkia, koska se verellään ja toiminnallaan Neuvosto-Venäjän kanssa on siitä sanansa sanonut.

Suomalaisille sotilastovereille antaa Petsamon retki hyvän opetuksen. Suurentakaa agitatsioianne ja propagandaanne! Olkaa valmiit liittymään suomalaisiin vallankumouksellisiin joukkoihin, kun ne päällekkäyvät ja poistakaa koivistomaiset rotakeleet keskundeistenne!

Kaartin jääkäreitä jo Kajaanin sissejä pitävät lahtarit „varmimpina“ joukkoinaan. Suomen vallankumouksellinen aines toivoo kuitenkin, että kommunistinen punaisuus tarttuisi oikein syvälle noihinkin joukkoihin, ja että pataljoonain jääkärliput ennen pitkää marssitetaan Punaisen Suomen lippuina Vaasasta ja Tampereelta Helsinkiin.

Petsamoon yrittivät lahtarit. Siellä kohtasivat voittajansa — Punaisen Suomen joukot. Onko mukin Suomi Petsamon tapauksen mukainen?

Uudelleen hautovat lahtarit Petsamon retkeä kuten v. 1918. Saavat saman vastauksen, mutta tuimezammassa muodossa. Onko Suomen armeijassa vielä kunnan miehiä muissakin joukoissa uudistamaan Salmijärven tapahtumat?

Punajaakari.

TULE, TOVERI, TUPAKALLE!

Suomalaisille sotilaille lähettää suomalainen kommunisti Rajajoen tuolta puolelta seuraavan tervehdyksen:

„Soturi-toverit!

Sinä olet Suomen valkoisen armeijan soturi, joka sanot olevasi „punainen“. Vihaat suojeluskuntalahtareita, herroja ja vallitsevaa kapitalistista järjestelmää. Olet Suomen työtekevän luokan poika ja luokkasi kasvatti.

Minä olen Neuvosto-Venäjän kansalaisena kansainvälisen Puna-Armeijan soturi, suomalainen kommunisti ja venäläinen bolsheviikki. Minä olen suuren työtekevän valtioliiton etuvartija Suomen rajalla.

Meillä lienee jotain juteltavaa toisillemme. Meillä lienee yhteisiä ajatuksia. Minä voin kertoa, kuinka herrat on pantu valtiossani tahiin, eikä kukaan saa riistoa harjoittaa.

Tule, toveri tupakalle! Tule proletariaatvaltion kansalaisena tervehdyttämään, jota Suomen herrat tahtovat vielä pitää „alamaisenaan“.

Tule, toveri!

Suomalainen kommunisti.“

— Kuolema Puolan porvaristolle! Trotski on antanut julistuksen Puolan hyökkäyksen johdosta, ja sanoo siinä m. m.:

Vähä-Venäjä ja Liettua jo voihkivat Puolan tilanherrain ikeen alaisuudessa. Nyt on isku suunnattu Ukrainalle ja samaan aikaan Puolan porvaristo vaatii Venäjän aluetta melkein Smolenskia myöten. Kymmeniä miljoonia ukrainalaisia, venäläisiä proletareja joutuisi siten ryöstäjäilymystön veejohdiksi.

Mutta näin ei saa käydä. Me kaikki työläiset, talonpojat, sotilaat ja kansalaiset siinä maassa, joka ensin maailman kansoista mursi porvaristo-orjuuden kahleet, me vannomme yhtenä miehenä puolustavamme neuvostotasavaltaa puolalaisten rosvojoukoilta. Meidän vastaiskumme tulee säälittömäksi ja rajuksi.

Kuolema Puolan porvaristolle! Sen ruumiitten päällä me solmiamme veljellisen liiton työläistalonpoikaisen Puolan kanssa.

— Neuvo parlamenttiedustajille. Zinovjew kertoo Leninin elämäkerrassa, että tsarivallan aikana valtakunnan duuman työläisjäsenet matkustivat Leninin tykö neuvoo kysymään ja sanoivat: Me haluamme ryhtyä vakavaan lainsäädäntötyöhön, meidän pitäisi neuvotella teidän kanssanne budjetin johdosta, harkita sitä ja sitä lakiehdotusta ja valmistaa nämä korjausehdotukset. Vastaukseksi tähän Lenin nauroi vilpittömästi ja sanoi edustaja Badajeville: Veliseni, mitä sitä „budjetista“, korjauksista, kadettien lakiehdotuksista? Sinähän olet työläinen mutta duuma — on herroja varten. Mene sinä ja kerro koko Venäjälle yksinkertaisesti työväen elämänsä. Kuvaile sinä kapitalistisen pakkotyön kauheudet, kutsu sinä työläisiä vallankumoukseen, sano sinä tälle mustalle duumalle vasten naamaa: „riistot ja riistäjät“. Estä sinä heille sellainen lakiehdotus, että kolmen vuoden kuluttua me teidät, mustasotniaiset tilanomistajat, hirtämme lyhtytolppiin. Se on oikea „lakiehdotus“.